

מסע / דפנה גרינר

את מספרת לי על ארץ לא נודעת
שבה העצב נוגע בדפנות
המציאות
זולג בין זמנים
חוצה יבשות
מתמוסס ומתגבש
שוב ושוב
ואת
כמו מפליגה בספינת מפרש
על גליו
בחפוש אחר אי ירק
ביום הגדול
שיספג אליו את הדמעות
ויצמיח מהן
עצי פרי.

עצב / דפנה גרינר

איר יש כל כך הרבה
עצב
בגוף קטן מימדים כזה?
מילא אם הייתי גבוהה מאד
או אחת שאומרים עליה -
היא אישה גדולה
אז
לעצב היה מקום
להתפרש
להמתח
ואז לנוח
בי
אבל אני
בקושי מטר ושישים
והעצב נדחס בכל תא ותא
חסר מנוחה

סדק / דפנה גרינר

מעזה להציץ מבעד לקונכייה
אולי יהיה איזה פרח
עם אגלי טל עליו
שיעורר בי
את מה שקבר
כבה

זמן / דפנה גרינר

מחזיקה בידי את הזמן
שמלא את בועת מפגשנו
אז, לא יכלתי להבחין בו
היום
כמו תינוק נושאת אותו אתי
ברכות
לכל מקום
הוא משנה את הטעם של הקפה
כמו את החלומות

הקלה / דפנה גרינר

כמה חכיתי לך שמש חרפית
שתציצי מבין עננים
אחרי ימים ולילות של גשמים
תחכי אלי חיוך המלטף
המחמם את גופי
את פני
קרנך מיבשת דמעה חצפנית
שזלגה על לחיי
לאט
ובלשוני אאסוף אותה אלי
ואת תמתיקי מליחותה
בתוכי.

כַּח סוֹס נָפֶשׁ / איילת ישי לזרסון

וּלְפַעַמִּים,
עוֹד לֹא הִסְפַּקְתָּ
לְהַסְתִּיר רְאִיוֹת.
דְּמָעוֹת סְפוּגוֹת
בְּטִישׁוֹ רַךְ
עָדֵן עַל הַשְּׁלֶחַן,
זָכַר לַעֲצָב
שֶׁהִפְקֵד אֲצִלְךָ,
טָרָם בּוֹאִי.

וּלְפַעַמִּים,
עוֹד לֹא הִסְפַּקְתָּ
לְנִשּׁוֹם בֵּין לְבִין.
נָתַתְּ מַעֲצָמְךָ
עוֹד זָמָן,
עוֹד חֵיוֹךְ וּמִבֶּט חוֹמֵל,
עוֹד דְּמָעָה מוֹחֲנֶקֶת,
עוֹד כַּח סוֹס נָפֶשׁ.

וְשׁוֹב,
דְּפִיקָה בְּדִלְתָּ.
וְשׁוֹב, תַּכְנִיסִי אוֹרְחִים
לְלִבְךָ.

כָּלֵנוּ נִצּוּלִים,
מֵהַתְּהַפְכוּת בַּצֵּד הַדֶּרֶךְ
מֵאֲבֵן נוֹפֶלֶת,
מֵעֲגָלָה מִדֶּרֶדֶרֶת
מִסּוֹס דּוֹהֵר
מִרַע עוֹר
מִצָּמָא, וְרַעֲב,
מִסִּיבּוֹב הַסִּכּוּן.

כָּלֵנוּ
נִפְגָּעֵי הַדֶּף
מִנִּשְׁרֵת הַהִיסְטוֹרִיָּה
שֶׁטָרָם שִׁקְעָה
מִחֲכִים שֶׁתִּתְּבֶהֱרָה
הַשֶּׁמֶשׁ בְּאַפָּלָה.

כָּלֵנוּ נִצּוּלִים,
וּלְכָלֵנוּ יוֹם בּוֹ יֵצְאוּנוּ
מִחֲשֶׁךְ לְאוֹר
לְגוֹפְנוּ רַק עוֹר
וְצִרִיכִים אַז לִלְכֹּת
לְמָרוֹת וְעַל אֶף,
וּמִפְנֵי וּמִשּׁוֹם.

לְרֹאוֹת קוֹלוֹת / איילת ישי לזרסון

תִּיפּוֹף כְּדוֹר עַל הָאָרֶץ
עֲקָבֵי מוֹל כַּח הַמְּשִׁיכָה
נְבִיחָה
שִׁיחַ צְפוּרִים
נִהְמַת אוֹטוֹבוֹס חוֹלֵף
צָרְצוֹר מְנוּעַ
מִתְרַחֵק
לִיטוֹף גִּלְגָּלִים
אֶת הָאֶסְפֶּלֶט
אִם קוֹרֵאת לִילָדָה

מִמֶּשׁ רוֹאָה
אֶת הַקּוֹלוֹת
נְחֻטִּים מֵהֶשֶׁקֶט
לוֹ הָיָה לָהֶם צָבַע
הִיָּתָה פֶּה קֶשֶׁת
בְּעֵנָן.

נִצּוּלִים / איילת ישי לזרסון

כָּלֵנוּ נִצּוּלִים,
שֶׁל נִפִּילָה
מֵעֵץ הַשּׁוֹשְׁלֶת
מִבֵּית חוֹנֵק
אוֹ לִינָה מִשְׁתַּפֶּת
הַתְּרַסְקוֹת חִלּוֹם
חֲרָבָן בֵּית שְׁנֵי אוֹ רֹאשׁוֹן.

כָּלֵנוּ נִצּוּלִים,
מִחַיִּי אֲחֵרִים.

גשמי אהבה / איילת ישי לזרסון

יְדֵי בְּתִי – אֶצְבְּעוֹת אֱלֹהִים,
חוּטֵי גֶשֶׁם נוֹפְלִים
מִתּוֹךְ עֲנַנֹת הַמֶּשֶׁפֶךְ,
נוֹחֲתִים בְּרִכּוֹת
כָּצַעְדִי
אִינְדִּיאָנִי
עַל אֲדָמַת הָאֲדָנִית.
כָּאן תִּצְמַח אֶהְבָּה.

מוניקה ואני מול הים / איילת ישי לזרסון

מוֹנִיקָה וְאֲנִי מוֹל הַיָּם
חוֹלְקוֹת אִי־סֶקֶפָה עִם יוֹתֵר מִדִּי אֶסְפֵּרוּ
בִּינֵינוּ תֵּיק חוֹף וְעֶשְׂרִים שָׁנוֹת חַיִּים

הִבַּת שְׁלִי וְהִבַּת שְׁלָה
מִתְמַסְרוֹת בְּכִדּוֹר
הוּא נִשְׁמַט
מִתְלַכֵּלךְ בַּחוּל וְנִשְׁטָף בַּמַּיִם

צִלָּלוֹת חוֹלְפוֹת עַל פָּנֵינוּ
הַחוּל נִצְבֵּעַ בְּזָהָב אָדָם
הַשֶּׁמֶשׁ שׁוֹקֵעֵת עָלֵינוּ
לוֹקַחַת אֶתְּהָ אֶת הָאוֹר
לְאַרְץ שֶׁל מוֹנִיקָה
מִתִּי אֶרְאֶה אוֹתָהּ שׁוֹב.

אָנוּכִי אֵשׁ / דֵּן פּוֹלֵק

מֵאִיזוּ מָכָה הִתְחַלֵּתִי יוֹצֵא
לְדַרְכִּי, שְׁאֵל הַחִירוֹת
הַדָּם שִׁפּוּעַם בְּרִקּוֹת, שְׂרוּצָה
בְּחוֹשֶׁךְ,
לְהַסְכִּין לְאַחֲרוֹת.

לֹא נִבְקַע הַיָּם
רַק גָּאָה גָּאָה
בְּתוֹכִי מִמְטָרִים פְּזוּרִים,
נִהְרֹת נִשְׁאוּ דָכִים
וּבֵת קוֹל בָּאָה
אָנוּכִי אֵשׁ,
מִשְׁבָּרִים.

כֹּה כָבֵד הָעוֹל, שִׁיעָבוֹד מַעִיק,
וּמִדְבַּר צִיָּה לִפְנֵי,
בְּכוֹרְתִי אֲמֹכּוֹר, בְּגִלּוּלָה אֲמַתִּיק,
אֶת נָזִיד מַעֲלָלִי.

לֹא מְלֶאכֶךְ וְלֹא
יְשָׁרָף, מְדִי
בְּתוֹכִי, אֱלֹאִם יִשְׁמֹר,
וְהוּא בְּשָׁלוֹ,
מְטוֹרָף
וְדִי
אָנוּכִי
מִמְלִמֶל מִזְמוֹר.

חֲשׁוֹן. חִיסְכוֹן. / דֵּן פּוֹלֵק

שׁוֹב שִׁבְרָנוּ חֲשׁוֹן חִיסְכוֹן
בֵּין קִמְטֵי הַשְּׂמִיכָה הַזּוּגִית,
עוֹבֵר וְשׁוֹב
כֹּאן וְעֵכָשִׁיו,
הֵיִינוּ גִלִּים סוֹעֵרִים, וְאִיִּם, וְדוּגִית
שִׁשְׁטָה, בְּלִי חֲשׁוֹן, בְּלִי חִיסְכוֹן,
בְּלִי נִקּוּדוֹת יְצִיָּאָה.
מִשְׁכַּנְתָּ לַשָּׁעָה,
זְכוּת לַמְשִׁיכָה יֵתֵר וְרִיבִית פִּיגוּרִים
יֵתֵרֵת זְכוּת, קִטְנָה, מִהֲמָאָה הָעֲשָׂרִים
עֲדִיין שְׁמוּרָה כְּעֲדוֹת מִרְשִׁיעָה
מוֹשִׁיעָה.

סִפְרָנוּ פְּרוֹטוֹת, בְּקוֹשֵׁי גִמְרָנוּ
תְּלִחּוּדָשׁ
צַחֲקָנוּ זֹטוֹת, מִחִיּוֹת, וְאִמְרָנוּ
שְׁגוּדָשׁ
מֵלָא,
מִמְלָא אֶת קוֹפֶת הַמַּתְכָּת.
חֲשׁוֹן מִשְׁוֹתָף שֶׁל פְּרִיחָה וְעֵלִים,
שֶׁל אֲבִיב
וְשִׁלְכָת.

פִּיתוּי / דֵּן פּוֹלֵק

פְּרָדָס הוּא תְּמִיד נִיסְיוֹן שֶׁל תְּפוּחַ
(זֶהֱבָ אוֹ פִּשּׁוּט)
לִגְנוֹב עוֹד דֶּקָה שֶׁל חַיִּים מִן הָרוּחַ
שׁוֹרֶקֶת בַּעַד מִמְשׁוֹת.

תְּפוּחַ תְּמִיד הוּא פִּיתוּי לִגְן- עֵדֶן
(קִיִּים אוֹ בְּדוּי)
לִשְׁרֹד נְשִׁימוֹת עַל הַסֶּף כַּעַל אֵדֶן
חֲזוֹן מִרְחָבִים פְּדוּי.

גֵּן-עֵדֶן תְּמִיד הוּא פְּרָדָס בְּפוֹטְנִצְיָה
(יֵרוּק אוֹ שַׁחֲוֵר)
בּוֹדֵק אֲפִשְׁרוֹת לְהַמְשִׁיךְ עוֹד קִדְנִצְיָה
בְּפִרֵי מִגְדִּים טְהוֹר.

פְּרָדָס הוּא תְּמִיד נִיסְיוֹן שֶׁל תְּפוּחַ
(זֶהֱבָ אוֹ פִּשּׁוּט)
לֹא לַמּוֹת.

כבר לא צריך לדאוג / דן פולק

לא מכרטיס טיסה, כיוון אחד בלבד, אל המזרח
מכל מה שצריך אבל אתה בטוח לא תקח
גם לא מחברה שלך, ואיך אתה נמרח
ולא מנהיגה בלילה אחרי משקה מוצלח
בכלל כבר לא דואג יותר
כי כבר ברור היכן אתה מונח.

כבר לא תזוז משם
או לפחות לא עד שגם אני אבוא
אין מה לומר, מצאת אחלה של מחבוא
עם צל וירק וספסל ארוך וצר
תשב, תבואו לביקור קצר
בכלל כבר לא דואג יותר
יודע וזוכר שככה זה נגמר.

כבר לא חולם כמעט
על שום דבר אחר מלבד על אז
לגמרי לא יצא לי שום מתוק מעז
כבר לא יוצא לרוץ, הנעליים מתבלות
ללא שימוש, מתגעגע לקולות, עד כלות
הנשמה, הנשימה, הלילה בחלון
בוכים לי ענני שלכת, עץ אלון.

כבר לא דואג מכלום.
מה כבר יכול לקרות שלא קרה
אפילו לא מחשיכה גדולה ומנהרה
ולא שתתבלבל, שלא תזכור לשמור,
לא מצפה, לצערי, שתחזור,
אני עוד ער, אתה ישן, לעד,
ולא דואג, אני איתך, אני לבד.

רק צריך להקשיב / חלי טל שלם

"איך עומדת הנפש על המשמר וכיצד היא מתרסקת"
(בכל סרלואי, מקור ראשון
12.3.2020)

א

"משרד הבריאות איבד זמן יקר.. המצב עשוי
לצאת משליטה"
(וואלה, 12.3.2020)

אני מביטה ביציאה משליטה.
דעתי יוצאת לקראתה,
מסנכרנת עם האסונות שכבר קרו,
שקורים כעת,
שעלולים לקרות -

"התפשטות הקורונה בעולם - מאה עשרים
ותשעה אלף, מאתיים חמשים ותשעה נדבקים נכון
להיום.
ארבעת אלפים שש מאות שלושים ושמונה מתים
בעולם כולו."

ובארץ ישראל – שבעה עשר בלבד,
כלומר חמשים ושמונה,
שבעים וששה,
מאה חולים בקריאה ראשונה.
ארבעה החלימו,
אפס מתים.

ב

- אז אתה מדאג מהקורונה?
- אני? מה יש לדאג?
סופסוף כלם חוששים שקצם קרב, כמו שלי,
הידוע.
אבל למה את לא מקשיבה?

ג

"מרקל מזהירה:
70 אחוזים מהתושבים ידבקו בנגיף הקורונה."
שואה ממש.

ד

"רגב: הנשיא מעדיף את טיבי.
ריבלין: שקרים גמורים."

"שנים עשר אלף זוגות של תלמידים היו לרבי
עקיבא
מהעיר גבת ועד לאנטיפרס
וכלם מתו בתקופה אחת
מפני שלא נהגו בכבוד זה בזה"

סוד כונת המלה, שפת סלית הנעל הפרומה.

"הורים יקרים שלום רב,
בשל התפרצות הקורונה בארץ נבקש לתגבר
את הנקיון בבית הספר בכמה הימיומית.
אנו ממליצים לשלח גיל חטוי אישי לכל תלמיד,
לחטא את הידים".
לחטא את הפה -

בגן, אחרי ברכת-המזון, אמרתי משהו אסור
ונשלחתי לרחץ היטב את הפה בסבון חטוי.

ה

נקיון זה חשוב -
"חשפה בפסבוק: ככה תפסתי את בעלי בוגד עם
עוזרת הבית"

ו

אני לא רוצה להדביק ובעצם לא רוצה להדבק
מהמות שלך.
והרי אני מתה הרבה יותר ממך.
לא, זאת לא תחרות.
מבטיחה.

ז

זכרון ימי הקורונה הגבריים:
ששי בצהרים,
מפגש עם החברים הכי טובים,
צפיתם יחד ב'מלרז פליס',
לא שותים לפני טקס הטבילה –
פלח הלימון אל כתר הבקבוק.
כמה קנאתי בו
בטקס, ממנו הדרתי
אל חצר הנשים.
מה עוד עשיתם שם?
מה אמרו לך עלי?

ח

68,289 החלימו נכון לעכשו

חזרה / חלי טל שלם

מתוך "תעבירי את הסכין" בהוצאת פרדס (2018)

בְּלִילָה בּוֹ עָלִיתִי עַל גְּדוּתִי
הוֹצֵף חֹדֶר הַטְּפוּלִים שְׁלִי
וְכָל הַנִּירוֹת נִרְטְבוּ
וְכָלִי הִכְתִּיבָה וְהִצְבְּעִים.

בְּלִילָה בּוֹ עָלִיתִי עַל גְּדוּתִי
כְּמוֹ בְּתִמְנוֹנָה מֵתוֹךְ הַסֶּרֶט "הַשָּׁעוֹת"
בָּאוּ גָּלִים גְּבוּהִים מְאוּד
וְגִבְהוֹ וְשִׁטְפוּ אֶת הַחֹדֶר
וְהַכֹּל הָיָה לֹא בִסְדֵּר.

נִפְעַר סֶדֶק
שֶׁהָלַךְ וְגָדַל
וְנִפְעַר כְּמוֹ הַסּוֹף
וְהִגַּעְתִּי לְשֵׁם
וְהִתְחַלֵּתִי לַגֶּרֶף
אֶת הַמַּיִם הָרַבִּים שֶׁנִּעְרְמוּ
וְהִרְגַּשְׁתִּי שְׁאֵנִי נוֹזְלֹת
מִכָּל הַפְּנוֹת
וְהִרְהִיטִים פָּנָיו
אֶל מֶרְכֶּז הַחֹדֶר
שֶׁמָּא יִטְבְּעוּ עוֹד
וְאֵתָה
טִבְעֵת בְּעוֹלָמְךָ בְּאוֹתָם רָגַעִים
וְלֹא הָיִיתִי אֵתֶךָ
בְּרָגָעִים הַטּוֹבָעִים
לֹא כְּמוֹ שֶׁבִקְשָׁתְךָ
לֹא בְּאִפְּן מִתְאַיִם
וְרָצִיתִי לַצֶּעֶק לְךָ: גַּם אֲנִי טוֹבַעֵת
וְרָצִיתִי לומר לְךָ שֶׁאֶהְבָּה
זֶה דְּבַר גָּדוֹל וּמִדָּהִים
מִכְדִּי לַהֲטָבִיעַ בְּכֶמֶה רָגַעִים.
אֲבָל הַמַּגֵּב הַדָּף
וְהִרְגַּשְׁתִּי כְּמוֹ שׁוֹלֵית הַקּוֹסִם
גּוֹרֶפֶת וְגוֹרֶפֶת וְהַמַּיִם נִגְפִים
וְאֵתָה הוֹלֵךְ וְנִשְׁמָט,
הוֹלֵךְ וְנִעְלָם.

אור השמש / חלי טל שלם

נֶצֶן מְבִיֵּשׁ שְׁלִי,
מִוְרִיד מִהֶעֱזָה לְפָרֶחַ,
עֲפַעְפִּיּוֹ מִסִּפְרִים עַל זְמַן רַב שֶׁחָלַף,
מְקַהִים קוֹצֵי חֲרָדַת הַשָּׂרָדוֹת.

אוריה קדרי

*

בְּרֹאשִׁית הַיִּיְתִי גֹזַל אֶפֶר שְׁמוּט מִקֵּן
בַּיּוֹם הַהוּא חָפְנָה יָד קִטְנָה אֶת הַלְמוֹת לְבִי, הַנִּיחָה
אוֹתוֹ סְמוּךְ לְשִׁלָּה
נִפְעַר מִקּוּרִי בְּשִׁירָה וּמִתִּי
קָבְרוּ אֶת נֹצוֹתַי תַּחַת עֵץ תּוֹת עֵרֶל

בְּשִׁנִּית הַיִּיְתִי גֹזַל אֶפֶר שְׁמוּט מִקֵּן
בַּיּוֹם הַהוּא חָפְנָה יָד קִטְנָה אֶת שְׁאֵלֹתַי, רִקְמָה לִי
כָּתַר בְּחוּטֵי זָהָב
נִתְאַרְכוּ נֹצוֹתַי, פִּצָּח מִקּוּרִי זֶרְעִים שֶׁל יְשׁוּעָה
וְעַתָּה בְּאַחַת אֶל צִמְרֵת אִיקְלִיפְטוֹס צָהָבָה

בְּשִׁלִּישִׁית הַיִּיְתִי גֹזַל אֶפֶר נְטָרֶף מִקֵּן
נֹצוֹתַי שְׁמוּטוֹת, פְּזוּרוֹת בְּכָל
כְּלָבִים תּוֹעִים וְחִתּוּלֵי רְחוֹב
קוֹרְעִים אֶת בְּשָׂרִי

מתוך: "את לא נולדת אישה", מרום תרבות
ישראלית 2016

*

עֲכָשׁוּ
נֶאֱסַף הֶרְגַּע.
פִּנֵּת הַקִּיר שֶׁנִּתְּהָ זָוִית.
הָאוֹר הַמְלֻטֵּף אוֹתָהּ
בְּחֹר גֹּן עֵמֶק יוֹתֵר.
הַמוֹסִיקָה בְּבֵית הַשֶּׁכֶן
מְחַפֶּשֶׁת לָהּ
סֵלֶן לְהִתְאַרֵּחַ
מִתְדַּפֶּקֶת
עַל חֵלֶן
שֶׁנִּדְמָה כְּעֵת
חֵלֶל
מִעֲגֵל.
עַל הַשִּׁלְחָן
צִיּוֹר שֶׁל יֶלֶד:
חֲמוֹר שָׁחַר
עִם נִקְדּוֹת לְבָנוֹת
וַיֵּשׁ לוֹ נְשִׁיקוֹת
בְּטַעַם שֶׁל יָם.
אֶתָּה רוֹשֵׁם בְּגוֹפֶךְ
אֶת מְלוֹא הַפְּרָסָא הֶרְכָּה
מִעֲטָרֶת זָהָב
וְאַנִּי תוֹפֶרֶת בְּתֶךְ נִסְתָּר
נִתְיָבִים לְבִרְיָהּ.

*

יְלִדָּה שֶׁלֹּא נִגְעוּ עוֹד מְלוֹתֶיהָ,
נִגְזְזוּ מַחְלָפוֹתֶיהָ בְּעִבּוּרוֹ שֶׁל הַיָּרֵחַ,
מְטַפֶּסֶת אֶל רֹאשׁוֹ שֶׁל עֵץ הַזֵּית הַזָּקֵן.
מְלֻטֶפֶת בְּבִרְכֶּיהָ
שִׁבְרוֹנוֹ
וְצִמְאוֹנוֹ
לוֹחֶשֶׁת לוֹ
עַל יֶלֶד שֶׁנִּסַּע רְחוֹק
וְהַפְקִיד אוֹתָהּ
לְשֹׁמֵר
עַל סוֹס זָעִיר
בְּלוֹט אֶחָד
וּשְׁנֵי צִדְפִּים
הַמְמַנִּים עַל הַהֶמְיָה
בְּלֵב הַיָּם

*

יִלְדָּה שְׁחֶרֶת שֶׁעַר
תִּכְלֹת עֵינַיִם
מִפְּנֵה אֵלֵי גִבָּה
בְּצַעֲדִים קֹטְנִים.
רְגֵלֶיהָ הִקְצָרוֹת מְדִי
מוֹתִירוֹת שֶׁבֶל זָהָב וְדָק.
מִבְּטָה הָעֵז
מִצִּיר בְּגוֹפִי
אוֹתוֹת קְדוּמִים
כְּמוֹ הֵייתִי
מְעֶרֶה שֶׁל צִידִים
עַל צֹלַע הָר.

*

לְאַרְךְ הַיַּעַר
פְּזוּרִים מְטִילֵי זָהָב
מִסְמְנִים אֶת דֶּרֶכָּה
שֶׁל יִלְדָּה שְׁאֵבְדָּה.
בְּצִלָּה שֶׁל אֵלֶּה
עֲתִיקַת יוֹמִין
קְבוּרִים
בְּגֵדֵי כְּהֻנָּה
רֵיחַ הַמֶּר
וּלְחֵם פָּנִיהָ.

*

אֶסּוּפָה מְאוּד
אֲנִי מַחְזִיקָה בְּעֵדִינוֹת
אֶת כָּלִי הַגִּנָּה הַקֹּטְנִים.
שְׂמֻחָה עֲלוּמָה מְמַלֶּאת אוֹתִי
כְּשֶׁאֲנִי מִנְקָה מֵהֶם אֶת פְּרוּרֵי הָאֲדָמָה
וּמִגֵּלָה תַּחְתָּם חֲלָדָה.
הַדִּלְעַת הַפְּתָאוּמִית
שְׂמֻכָּסָה אֶת הַחֲצֵר הָאֲחוּרִית
קוֹבְעַת גְּבוּלוֹת חֲדָשִׁים לְמִשְׁחָקִי הַמַּחְבּוֹאִים.
כְּמָה מוֹבֵנֶת מֵאֲלִיָּה הָאֶפְשָׁרוֹת לְחֹפֶר בְּאֲדָמָה
וּלְגִלוֹת בָּהּ בּוֹר עֵמֶק וָחֵם
בְּדִיוֶק לְמִדּוּתִי.

מתוך: לפני שתפגוש אותי המילה, כרמל 2014

איך אַנחנו עם הזמן

אבא מחזיק תינוק
כפגום הנשען על בן

ולוחש –

אני העבר שלך כפי שמוצא קליע בתרמיל;
אני ההווה שלך, גשר ששכח מעל מה נבנה.

[איך אַנחנו עם הזמן]

אבא נרדם על רצפה
ומתעורר קצר נשימה.
על הרצפה נמלים,
לא ברור סביב מה.

השמים לפותים באגרוף.

לרגע, הבית שקט
כבתוך מכונית חולפת תחת גשר
בזמן סערה.

אני עובר בין חדרים
תינוק רדום בזרועותיי –
נוסע הסומך על הנגה
שלא יעשה תאונה,

גופו צמוד אל גופי
כפצצה לספינה.

כשאתה דומה לתינוק שהייתי
לרגע אני יפה
משתקף במי הגיגית שלך
ומלביש אותך
געגוע –
כתנת הלילה של הזכרון.

מי קופץ באמצע הלילה?

אבא מרדים תינוק:
קלים כרוח הם קופצים במקום
על כדור התעמלות
מעל כדור העולם.

כשהם באויר
האדמה נעה תחתם.

האב הוא עפרון מציר מחק;
קומקום מקלקל שעדין מדבק לו
"זהירות חם". הבן הוא דהירת סוס,
שאינו יודע שרסן מנח בפיו.

כשהם נוחתים
האדמה דרוכה לקראתם.

אני מחשיך את הבית לקראת הלילה,
מזמן אפלה להפיל עליך שנה.
אחר כך, מחזיק אותך על ידיים
בשדרת הפיקוס.

פנס רחוב מוסט בדרכו אל העין,
כתמי דיו מעופפים פוצעים בפיהם
את פרות העצים
ונעים כמונו מחשך אל חשך.

פרי פצוע מבשיל למתיקות טרם זמנו
ונופל מהעץ. אני מחזיק אחיזתי,
אתה שומט את המוצץ.

רק שלא יבוא לי שוב הדכאון / יעל סטטמן

ואם יבוא אז לא בשעות של הילדים
ואם בשעות של הילדים אז לא בחלק של המשחק
ואם כבר אז שלא אהיה הרופאה
ולא האמא
ולא האחות הגדולה
אם בחלק של המשחק אז בבקשה
שאהיה הכלכלה
שקוראים לה לידי והיא רק נובחת
מסתובבת במעגלים
מיללת כשמחברים לה רצועה
מיללת כשמשחררים.

תבטיח לי שנצא מזה / יעל סטטמן

תבטיח שיהיה אגם
זהוב משמש, זהוב כשערי
שערי יהיה זהוב כשנצא מזה
השמש תתפרק על צוארנו
החשופים, הנחשקים, כתמי שמש
יהיבו את צוארנו, בכל מקום שנגלך
יהיו דבדבנים, מתק יזל בשולי עיניך
יגר משפתי
ימתיק את לשוננו
נדרך דבדבנים באגם
תבטיח לי שיהיה אגם
אחז במתני בלח, סחרר אותי
שחרר אותי מכל מה שאינו
דבדבנים ואגם מזהב
ואל תזכיר לי שאי פעם היינו
סבוכים בשיח היום הזה
שזה בלע אותנו והקיא אותנו ובלע
שוב ושוב וכבר נכחדנו
וקמנו כי ראינו
קצה של גל, עוקץ דבדבן
יפי אפיל מרב זהב, כבד וחושני
המתין לנו, הושטנו צואר באמץ
להניף עליו את היפי, רצענו את אזנינו
לחלום, לאגם, לזרימת דבדבנים בשנים
שיבואו, אני רואה עדין את השמש
אתה רואה את האגם?

תבטיח שיהיה אגם
שנכרע לשפתי, ונדע ללחש
תודה לך, תודה לך, בשבעים שפות
ובשפת המים הזורמים, ובשפת
הזהב הקרוש בעינינו
למרגלות היום שהיה.

בגן לילדים מיוחדים / יעל סטטמן

1.
וככל שאני מתקרבת אל הילדה
היא הולכת ומרחיקה
נכון שאת חמודה?
נכון שאת יפה?
וככל שאני מרעיפה
מרחיק מבטה של אמא
אני יושבת ליד הילדה שאינה תינקת
אני יושבת ליד הילדה השוכבת על גבה
(לא מתהפכת)
הנה הצפרדע, הנה כדור קוצים, הנה
ידי בידך, הנה העולם
וככל שמתדפק קולי על פניה
אצבעותי בלחיה
ככל שאני מפה בזה אהבה
היא הולכת ומרחיקה.
2.
יובל המבלבל מופיע במבואה המרפזית
איזה נחמד הוא, מחיכות הסיעות
איזה מצחיק הוא, מתפקעות הגננות
והמטפלות הפרא רפואיות, ומנהלת האשכול
והמזכירה, והתרפיסטית למוזיקה
שהגיעה במיוחד אפלו שזה לא היום
שלה.
הילדים חגורים בכסאות הקטנים
לפעמים צוחקים
לפעמים בוכים
לפעמים מסתכלים לכוון הדלת
או הקיר, זזים
במקום, רגלים קטנות בסדים
כבדים, הילדים תמיד מבלבלים.

3.

הוא אוֹכֵל רק טָחוֹן, וַיֵּשֶׁן אֶתִי בַמָּטָה
הוא צָרִיךְ לְהַרְגִישׁ אֶת הַגּוֹף שְׁלִי
כְּדִי לְהַרְגֵּעַ. הוא נִרְדָּם עַל הַיָּדִים
הַרוֹפְאִים לֹא מְבִינִים
רק אֲנִי מְבִינָה אוֹתוֹ, אֵל תִּקְשִׁיבוּ
לְמָה שֶׁהֵם אוֹמְרִים.

4.

חֲפִיתִי שִׁיקְרָה נֶס
וְלֹא קָרָה נֶס
אַחַר כֵּךְ חֲפִיתִי לְשִׁמּוֹחַ עִם מָה שֶׁיֵּשׁ
וְאֵז חֲפִיתִי לְגִרוּעַ מְכֹל
וְהַיּוֹם אֲנִי אוֹמְרֶת לְכֹל,
אֵל תִּגִּידוּ לִי כָּל יֶלֶד הוּא מֵתָנָה.

מחזור שירי סגר / יעל לוקסמבורג כהנא

החרף השנה ממאן להסתים,
אני עומדת בסופו, כמו על שפת צוק בלילה.
מה אני יודעת? תהום לפני
מה אני יודעת? כמה עמקה היא תהיה.
באמצע כל האי - ודאות הזו,
אני מוצאת אי של ודאות:
לכל דבר, ולו הזעיר ביותר,
יש קרקעית, יש סוף,
מלבד לאהבה.
(אני יודעת,
מישהו אמר את זה כבר.
אבל זה לא היה אני
וזו לא הייתה תהום -
זה היה רק קפל במצע העולם)

אנחנו מנסים לדחוס את העולם
אל מחוץ לביתנו,
לטרק עליו דלת,
לדחוק אותו אל החוץ הפראי, הנגוע.
עוד אין לנו מחשבות עתיד
עוד אין לתמונת המחר, מסגרת,
אבל הזמן נע תמיד לכוון אחד.
הוא לא כמו ציר הדלת החורק,
שנפתח ונסגר
נסגר וישוב
ויפתח.

באמצע שיחה (אמרתי שיחה אבל הייתה זו
התכתבות)
הוא מספר לי על עוגיות עם פרחי מאכל.
הוא שולח תמונה (אמרתי שולח, אבל הייתה זו
לחיצת כפתור)
כל עוגיה כמו תכשיט קטן,
עם פרח במרכזו.
כל כך יפה, שהעינים שלי מתמלאות דמעות.
אני חושבת:
לא הייתי מסגלת לנגס בזה,
לא הייתי מסגלת לחלל את היפי הזה.

אבל אני רוצה
לחיות בעולם בו יש
מי שמכין עוגיות כאלו,
ומישהו אחר אומר לי:
"תראי, תראי".

אני כבר לא יוצאת מהבית,
אף אחד לא.
כל העולם מצטמצם אל תוך ביתי.
אני מהלכת בין הקירות
המצטופפים עליי, כאלו היו עורי.

גם אני וגם הילד לא מצליחים להכרדם:
השן שלו מתנדנדת.
היא עומדת לפל, אבל עוד לא.
חלקה נאחז בעבר, וחלקה כבר בעתיד.
כעת, הוא משחק בה בלשונה
ומתלונן לפני -
איך אפשר לישן ככה?
אני מהנהנת.

שנינו מחכים, שכבר יפל דבר.

לי כבר נוח עם
האי-נוחות שלי,
התרגלתי.
למרות שלהיות אישה כזו ש
הכל אצלה במקום
מתוק -
תק,

יכל להיות יותר נוח.
אבל דברים נופלים לי,
בלילות, בין יקיצות.
אני אומרת לעצמי -
שלא תחשבי אחרת,
הרי בבוקר שוב תצטרכי
לשלוף את עצמך,
בכוח,
ממקלט המיטה.

הצפה / יעל לוקסמבורג כהנא

לפסיכולוגית שלי יש סתימה בחדר השירותים
תמיד כשמתחילים הגשמים זה ככה, היא אומרת
לי
ומתנצלת התנצלות נדירה.
שתינו מחייכות במבוכה,
כמה חרא של אחרים כבר יכולה לשאת
אישה אחת לבד.
אנחנו מתיישבות על כורסאות
ומתנהגות כאילו לא עומד בחדר
משהו
בלתי נסבל,
הרי תכף נפתח את החלון.
לפני שאלך, אני רוצה לשאול
(ולא שואלת)
מה היא עושה
כשהיא
כבר ממש ממש חייבת?

פרוסה עבה / יעל לוקסמבורג כהנא

1.
בשקית הלחם האחיד של אנג'ל, פתאום,
פרוסה אחת עבה יותר מכל השאר,
כאילו לא יכלה להיות כמו כל האחרות.
יש בה עוד והיא לא מסתירה את זה,
היא לא מתכווצת כמו אלו שלידה.
אני מחפשת למי לזווג אותה.
הרי אפשר להיות מאויים מאחת כזו,
עסיסית כזו, מודעת לעצמה כזו,
בלתי אחידה בעליל כזו.
2.
יעקב, פועל המאפייה,
מוקדם מאד בבוקר, ליד מכונת הפריסה
(משמרת של ארבע שעות, כפפות עבות חובה,
כובע ניילון)
בשנייה הזו,
בה דעתו נדדה אל האשה שלו היְשָׁנָה עכשיו,
והוא רחוק מכדי ללטפה.
איך השתהה לרגע,
איך נשם מעט מעל המותר,
ופרוסה עבה אחת - אהבה אחת
ייחודית כמו תלתל אהובתו על הכרית,
נבראה.
3.
על פרוסה עבה מאד
אמר ריבת דובדבנים.
תכף אנעץ בה שיניים.

בכל סרלואי

מתוך מפחדך בשרי, הוצאת הקיבוץ המאוחד, בני ברק, 2020.

עֲכָשׁוּ אֶתְּהָ בְּנִי.

אֲנִי מִתְקַשֶּׁרֶת מִדֵּי יוֹם

כְּדֵי לִשְׁמַע אִם אֵכֶלֶת וְיִשְׁנֶנָּה

מִגִּשְׁשֶׁת אַחֵר שְׁלוֹמֶךָ

שֶׁלֹּא יֵאָבֵד.

יְרוּרֵי הָאוֹר מִתְחַקִּים אַחֵר הַחֲשֵׁכָה

דְּבָרִים שֶׁל מָה בְּכֶךָ

נִגְיָעוֹת יוֹם יוֹם,

אֲהַבָּה שֶׁלֹּא מִצָּאֵנוּ בְּשִׁפָּה.

פְּתָאֵם אֶתְּהָ בּוֹכָה

"עֲכָשׁוּ כְּשֶׁאֲנִי מְדַבֵּר אֶתְּךָ עוֹד שֵׁן נִפְלָה לִי"

וּמִתְפֹּרֵר לְפִסּוֹת דְּקוֹת.

אֲנִי שׁוֹתֶקֶת, קוֹבֶרֶת אֶת בְּכִי

בְּחֲשֵׁכָה. שָׁנִים שֶׁל אִמָּהוּת

אֲמֵנוּ אוֹתִי לְפַצֵּעַ אֶת בְּרָכִי בַתְּפִלָּה

לְאַסֹּף אֶל חֲזִי

שָׁעָה שֶׁלִּבִּי רְסִיסִים רְסִיסִים,

לְהַנִּיחַ אֶת חֲזִי בִיד יְצִיבָה

שָׁעָה שֶׁהֵלֵב נִדְהָם עַל עֲמָדוֹ מְכַאֵב, דּוֹפֵק

עַל גְּדוּתָיו כְּצִפּוֹר

דְּבָרִים שֶׁלֹּא אֲמַרְנוּ מֵעוֹלָם, מְלִים שֶׁלֹּא הֵאָרְנוּ

בְּשִׁפָּה

שֶׁלִּמְדַת אוֹתִי

אֲבִי

פֶּתַח לִי / בְּכָל סֶרְלּוּאִי

פֶּתַח לִי, שְׁאִינִי יוֹדַעַת כִּיצַד נוֹלָדִים

אֲךָ יוֹדַעַת הֵיכָן הִנָּפֵשׁ יוֹצֵאָה

שְׁאֵתָה עוֹשָׂה אֶת גּוֹפִי לְכִבְרָה

בָּהּ פּוֹרְחִים אוֹרוֹתֶיךָ.

אֲנִי מְקַנַּחַת אֶת חֲזִי בְּגוֹפִי כִּמוֹ נַעֲלִי בְּשִׁטִּיחַ

עַל סֵף הַדֵּלֶת.

פֶּתַח לִי, שְׁמַסֵּף אֶל סֵף אֵין בִּי מָתָם

פָּצַע וְאַהֲבָה טְרִיָּה.

בְּסִכִּין הַתְּפִלָּה נִקְלַפְתְּ נֶפֶשׁ מִבְּשָׂר

אֲנִי אוֹחֶזֶת אֶת הַדּוֹמָם כְּדֵי שֶׁלֹּא תִשְׁתַּוְּלַל הַחֲזִי

שְׁבִי

וְאִינִי יוֹדַעַת לְשַׁאֵל

עֲמֵק מִן הִנָּפֵשׁ

הַצֶּעֶר

עוֹלָם בְּלִי הַד

עוֹרֶת כְּקִיר, נִצְמַדְתְּ אֶל יָדְךָ הַמִּנַּחֶת בִּי,

פֶּתַח לִי, שְׁאִינִי יוֹדַעַת כִּיצַד נוֹלָדִים.